

154111

LÁNG IDA

TÜNDÖKLŐ HID

VERSEK

„MUZSA” KIADÁSA
BUDAPEST

1881

OSZAK

OSZAK & CO. NEW YORK

TÜNDÖKLŐ HID

TÜNDÖKLŐ HID

VERSEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MUZSÁNY KÖNYVTÁR

BUDAPEST

LÁNG IDA

TÜNDÖKLŐ HID

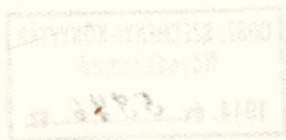
VERSEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

11133

„MUZSA” KIADÁSA
BUDAPEST

LANGIDA

TÜNDÖKLŐ HÍD

VEKSEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

154111

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR
Növedéknapló
1944. év. 5946 sz.

MUSZAKI KÖNYVTÁR

Felelős kiadó: Kökény Mária.

Tábori nyomda bt., Budapest. T.: 223-875.

TÜNDÖKLŐ HÍD

Egy tündöklő hídat látok én,
amely a barnult föld
porszemei felett
fényesen ível az édig,
mint parázsló tavasz aransugára,
mint keleti hegyek
szép, dús-kincsű ünnepe,
mikor bíbor- és lilaszínű az alkony
az ezüstporos ég alatt.

Az anyák könnyeiből épült a híd
s forró szívüktől az édig ér,
s mint fehér hó felett
a fehér holdsugár, úgy lebeg
és egy nagy piros csillag
világít ott,
ahol meleg anyaszíveket
ezer áldással megáld az Isten.

MULANDÓSÁG MADARA

Szélmalom volt a házunk helyén régen,
mely, mint egy kitárt szárnyú óriás madár,
virrasztott a ködös éjjelek felett
s a messzeségbe nézett hideg göggel
bús magánya felett...

A nappalok tűnő fényeit leste
és tűzszívű viharok ölelő erejét kereste
s a szelek kariában forgott, forgott.
...Az idő szárnya egyszer
homlokon legyintette
és elszállt a vén madár messze, messze...

Rom csak mi megmaradt, szél fütyül felette
s a barna kövek közt álmok kergetőznek...

...Mult, évek, könny, kövek
mindent eltemetnek
és tavaszi dombokon már szent, szép, új
himnuszokat dalolnak zsoldáros ajakkal
s a jövő napok fényes tüzeit gyujtogatják.

HAJNALCSILLAGOK

Megannyi fényes égi szolga,
mint sürgő-forgó mennyei komorna,
aki díszíti a régi-égi úrnőt,
vállára ad felhő belépőt
s fejére tűzi szűzi, drága ékül
a kelő Nap sugarát. Végül
elalszik a sok szép égi szomszéd sorra
s hajnalfény derül a rekettyebokorra.

ALTATÓ

Aludj csak, kedves, aludj,
a víz mélyén sem zeng
az élet szava már
s a szikrázó csillagok
fénye is kihúnyt.

Aludj hát, kedves,
aludj.

Ezüst hártán zenél az éj
a fák altató árnyéka alatt
és a sötét ablakszemek is
a csendbehullt éjszaka
tűnő álmaít őrzik...

Aludj még, kedves,
aludj.

Lám, csodás meséket
álmodik a lombhullató erdő
és a tenger fenséges homlokára is
a mély csendesség fátyola borult.

ISMERETLEN TÁJRA ÜZENÉM

Évám, aranyhúrokon játszik most
a szívem
s a messzibe muzsikál, ahol Te élsz
s ahol most alszik, tudom,
két tiszta, meleg szemed.
Szeretném eléd rakni sorba
távol városok sok kincses remekét
s drágaköves ékszerek
forró, királyi fényét.
Ha lehetne,
messze országok szivárványos derűjét
csavarnám koronaként
drága fejed köré
s palástul adnám a hegyek
zöldelő bársonyát.
Mélytűzű rubintos gyűrűt
fűznék az ujjaidra
s karodra finommívű karperecet.
De ragyogóbban, mint briliánsok
halott csillogása
s élőbben hegyek bársonyos leplénél
ölel körül édesanyád
szíve dobbanása.

ANYÁM

Ifjú éveid — gyorsröptű madarak — messze szálltak,
mint eldobott kő, suhan a messzeségen átal...
Mint a zöld hegyek mögé lebukó
alkonyi nap rózsaszín sugára,
úgy dereng már csak a mosoly arcodon.
...Sötét hajadban már több az ősz szál,
és fáradt szemed a mult ködében kutat.
Az ősz a csókját már az én hajamra is rálehelte,
de te gyermekként őrzöl még a szívedben.
„Gyermek vagy“ — mondod és megsímogatsz,
mint régen, gyermekálmok idején,
mikor aranyvirágról s csillagokról meséltél
s én azt hittem akkor, hogy mindezt elérem még.
Csillag, aranyvirág lehulltak régen
s most már az én arcomon is tort ül a bú,
és meghajlok előtted, Anyám, könnyben visszanézve,
mintha fehér ruhában oltár előtt állanék.

A FÉNY SZIGETÉN

Nézd, kedves, amott hogy lebeg
a víz tündöklő országútján
a sóhajunk, amit egymás felé küldünk
s mint égő fárosz lángol
a hullámos víz moraja felett.
Száz Cézár utóda sem lehet büszkébb,
mint én, ha Reád gondolok,
kinek napba néző fényes arca tán
e pillanatban ép az arcképemre borul.

ISMERETLEN PARTOK TITKAI FELÉ

Opálszín ködök lebegnek
a tenger lehúnyt szemén
és távol sorfalat állanak
a hűséges parti lámpák,
a sötétkék éj ekhója alatt.
A néma éjjel pihegő csendje felett
virraszt a hold és a tenger
ezüst csillogással
és egy vitorla lengő karja csendre int,
míg hajóm némán halad
ismeretlen partok
nehéz titkai felé...

IMÁDSÁG

Uram, fehér oltárod tömjén füstjétől illatos
s verőfényes napok peregnék ujjaid között
és míg más előtt sötét éj takarja a jövődöt,
a Te szemedben egygé válnak volt és jövő napok.
Letéptem büszke ágakról a babért
s oltárod tűzébe szórtam híven,
mert minden dicsőség csak Téged illet.
Tied a fehéren fénylő csillag az égen
s a szellő ha rezdül a falevélen,
Tied a tengerek végtelen mélységű vize
s a fáradt madár halkán dobogó szíve,
Te dicsőségedre fut tündöklő kocsin a Nap
s az ingó nádszál lengése Feléd mutat.
Tied az éj, a tavasz, a reggel,
ha a Nap ragyogón felkel
s fűszál, ha meghajlik, Te emeled fel.

Téged illet minden hegyek zsengeje, éke
s tűnő fellegeknek járása-keleése.

Árnyék vagyok csak előtted én is, Uram,
ki dicsőséged fényeit szívembe zártam
s forró szívem aztán, mint bíborszőnyeget
leteritem a Hozzád vezető útra, Uram!

ÜNNEP AZ ÚR TEMPLOMÁBAN

Az én apám messziről jött,
hol hóval fedett hegyek az örök.
Vándorolt sok tarka ház hiú kincsei között
és a szél fútta puszta magányában.
Ringó aranykalászok közt vitt az útja
és szálfák szelíd óriásaival beszélgetett...
Ha jött a bársonytűzű este,
megpihent elfáradt teste,
két kezét forró imára fonva,
fejét lehajtá egy zöldelő halomra.
Csodálva nézte a lomha felhőket,
a közeli erdőt s távol legelőket.
Míg szívében angyalok zenéje csendült,
áldást fakasztott a búzaszemekből.
A kalászt a rónán megáldotta szeme
s a megszentelt bort is a serlegekben...
Aztán tovább vándorolt, mert kereste
a jövő titkát s a multak tanúságait...
Csodák szép hitével a lelke mélyén
mindennap az Úr templomában ünnepelt!
A szótlán imában, mellyel hozzá fordult
s az úton, amelyen mindennap újra elindult,
ott lebegett: a jelen, a jövő s a mult.

PORCELLANFIGURÁK

Az ablakomon bebámul a Hold,
mint kandi, bámész, játékos kobold,
ki tiltott fény után hiába eseng.
Az üvegtáblák gyöngyfénye megcsillan,
a sarkok homálya mint sejtelem dereng,
a szoba esti kincsei felett.

A vitrinekben régi porcellán,
a nők s ifjak bókolnak mosolyogva,
lábuk táncra mozdul, kezük vígan integet
régi mezők lehullt virága felé tán,
vagy egy szívből jött szíves üdvözlötet,
vagy biztatást és igaz ígéretet,
melyet a másik oly szívrepesve várt?

Meghajlik a fehérhajú dáma előtt
a finom gavallér s táncra kéri,
láthatatlan húron halkán kíséri
régi hegedűjén egy vén cigány.
Színes imaszőnyegen lelkem megpihen
s a szövött virágok élővé válnak,
ahogy a holdfény ezüst keze rázuhan...
...Rég porrá lett a kéz, amelyik emelte
a piros és kék pohárt borral telve,
mikor áldomást mondtak egy szép menyasszonyra
vagy köszöntőt egy boldog névestére.

...Szobor, porcellán urak, dámák,
halottak vagytok és mégis élők
s míg az idő fájáról hullnak a levelek,
ti fehér arccal virrasszátok át az időt,
ami bölcsönk és koporsónk közt leperreg.

FÁRADT ŐSÖK UTÓDA VAGYOK

Fáradt ősök utóda vagyok,
a szívem, ez az ünnepi zsolozsmázó,
szent hajnalok kegyelmében bízok.
S messze letűnt csillagok fénye is benne remeg,
ahogy visszaszaladnak a napok a múltba.
Néha tavaszi zsongás friss lehelletét érzem,
mikor merészen szembenézek
a rég-múlt visszatérő emlékeivel
s a jövő titkos fátyolában
álomvirágok színdús szirmait szövöm.
Gyöngyházfényű estéken,
mikor már elpihent minden gondolat,
fáradt ősöm arca mindig rámteking,
mikor szívemet halkán símogatják
Isten csodálatos karjai: a fák...
...Mégmértem a tenger vizét
s a forrongó vízcseppek
hideg hullámmá lettek, mégis,
s havasok szikrázó arca mögött is
fák és füvek meleg szívdobbanása
remeg.
Forrongás, láz csendreválik mégis,
mint ahogy éji vihar után is
aranyba lendül a hajnal piros
diadal-zászlaja keleten.
Fájó szívek könnylepelt lapjaira
is reázsongja a holnap
a maga vigasztaló szavát
a ma-hullatta könnyek sírhantja fölé...
Fáradt ősöm, pihenj csak
éveid terítőjén,
húnyt napod aranykorongja beragyogja
sok könnyesszemű utódod szívét.

KIRÁLYNŐ VOLT A LELKEM ŐSE

Királynő volt a lelkem őse,
vagy én voltam az,
már nem tudom...

Mesébe hajló évek során
éltem egy messzi sziklavárban.

Mesemondta aranykoronám tán
hűtötte néha halvány homlokom,
ha szívemben olykor pogány tüzek
hajnali szikrája lángragyult...

... A fellegek, a hófehér égi hajók,
úgy úsztak az égen lassan,
mint a csendes folyók kék vizén
büszke, hósín hattyuk sora...

A nappalok, ezek a friss vándorok
oly boldog büszkeséggel haladtak,
mintha bánat tán sose hozna
könnyet a szembe...

A pompa mellett, fénnel lobogtak
a szív, a hit, szó, a csillag...

... Királynő ősem régen elpihent már
s halott lett a vár is,
de a szívek, szavak nekem most is
ragyognak!

LEGSZEBB KÍVÁNSÁGOM

Szívem közepén trón van
aranyból, alabástrom oszlopa
sápadtan tartja a trónt,
melyen két gyermekem ül
megkoronázva.

Minden érzésem az övék
s rájuk ragyog szemem sugára,
nem kérdem: örömüknek mi az ára?

Ha szívem vére is, csak had ragyogjon
mosolyba az arcuk, örökké,
hogy a végtelen évek hosszú során,
mint világító csillag tündököljön,
ragyogjon feléjük a szívem szeretete!

S ahogy haladnak a napok mellettünk,
mint szürkeruhás robotosok hada,
csak őket ne érje bánthatom!

Az életöröm világítsa lelküket derültté,
a lélek öröme villogjon szemükben
s mint csillogó tükörben
megsokszorozódik a fény,
úgy tükröződjék lelkük taván
a varázsos életöröm minden ereje.

ANYÁM KEZE

Mint most halászott gyöngy
elbágyadt halovány fénye,
ha megcsillan a parti fövényen
a békét váró egek alatt:
olyan színű az anyám keze.

Mikor megsímogatja
álmodó fejemet,
mintha az egész világ énekelne
s színes virágok koszorúja
díszítené a lelkemet...

Aldott legyen az anyám keze,
ezek a dolgos, víg madarak,
melyek fínom remegéssel bújnak meg
ősze hajló barna hajam alatt.

ESTE

Halk szárnyuhogással közelgett az est,
mint lomha madársereg
bekopogott az ablakon.

Hamuszín tálárját szétteregette
a pihenni vágyó házak felett.

Sötétbe hanyatlottak a fák,
selymes fűvek,
mesélő folyók

s a hallgató kövek az uton.

DALOL A TAVASZ

Országos Széchényi Könyvtár

DALOL A TAVASZ

Mint a gyermek, kit a gonosz sors mostoha
keze vert és vállán a sors ostora
pattogva viharzott és csak néha látott:
kék eget, felhőt, égön piros virágot,
mint a rab, ki örökre elzárva maradt
és lát: sziklabércet, meredt, komor falat,
béklyót, zárat lát s a sötét nehéz lakat
a lelkére is mázsányi súlyokat rak:
úgy fordul a hófehér szikrájú télben,
óh, üde tavasz, forrón feléd a szívem!
Ujjongva üdvözöllek! Mint üdvözültek
arcán a szent áhitat és békesség zeng,
áhitatos szívemmel úgy várlak éppen,
szép tavasz ünnepe: víg, virágos réten,
szívem vonz feléd a párás alkonyórán!
Mintha nyárfaerdő zúgását hallanám,
mozdul a lomha mező a tél hajlatán...
Madárdal hangzik majd a zöld lombok alatt,
mikor dalol a tavasz, dalol a tavasz...

KÖSZÖNT AZ ÉLET

Egy este szembejött velem az élet!

A mámoros, százszerű valóság

bíborruhájában,

arannyal ékesen

s mosolygásában napfény

ragyogott!

Közel jött hozzám,

felém mosolygott

s ahogy elsuhant mellettem,

visszaköszönt a sóhajomnak.

FEHÉR MÁGLYA

Tüzek égnek a szívemben tündöklőn,

óh, én gyönyörű, fehér vágyaim,

mik emléken túli homályból fakadtak,

hogy a bíbortrónon szent áldozatként,

mint fehér máglya

tanúskodjatok mellettem...

... csak égjetelek, csak várjatek,

hogy lángotokban egyszer csak magam is

— mint fönixmadár — örökre hamuvá égjek.

MESSZE ÚT

A sárga hegyek között
hallgat egy vén vár,
ahol suttogva játszik a fákon:

Isten zengő hárfáin
a vihart hozó esti szél
s a víz fodrán
meg-meglibben néha
a Hold fénye,
mint egy karcsú ezüst vitorla.

Oly mély ott
a selyemfű rengése,
ha ráborul az alkonyég pírja,
mint tengerszem messzi,
igaz, sötét hallgatása
komor fenyvesek között.

A vár, a fák s az esti csillag
igéző szóval magukhoz hívnak
s míg álomszín bársonyok
lengenek felettem,
egy messzi út harcának tüze
egyetverő, olthatatlan lángolással
gyúllad fel szívemben.

A HANGOD VISSZADALOLT

Éveknek látszanak a napok
s hosszú-hosszú hónap minden pillanat,
amióta elbúcsúztunk, kedvesem
s meleg hangod tőlem elmaradt.

...Egy sóhaj az csupán, amit hozzád küldök,
míg forró könny remeg a szívem felett,
mint piros virágon őszi harmatcseppek.

... A békét zengő lombos fák alatt kereslek,
a kerti padnál, ahol a jázminok nyílnak
s ahol most sötét bánat borul a virágos ágra.

A széles utak elhagyottak. Várnak.

S míg bús meséket mond a vándor szellő,
bokrok mélyén villan égi szikra:

a pacsirtaszó édes, búbajos zenéje.

— S ahogy a madár szól, mint finom hárfa hangja
valahonnan régről, titkos messzeségből,
a Te hangod mindig visszazengett.

FORRÓ VÁGYAK SZEKERE AZ ÉJSZAKÁBAN

Az utcák csendbe hullva várnak,
tán új üstökösre a néma halvány égen,
vagy hogy jöjjön egy forgószél babonás éjen?
Vagy nagy, kemény szívek vad tusáját lesik
tán a sűrű erdő lombos arca mögött?

Elillant a nappalok tüze, mint puszta szó
s már virrasztó ének is hiába szólna,
mert zengnek az árnyak a fekete éjben
s az udvarokon forró vágyak
vérpiros szekéren muzsikálnak.

Mágus vagyok, aki idézem
a bűvös múltból az arcodat,
a hangod melegét, ahogy símogat,
mikor besuhant hozzám az alkonyat
a fáradt, alélt akácok alatt...
Valaki messze Chopint játszott,
a dal a lelkemhez szólt s áradt,
mint a hullámok áradnak és szólnak
nyugtalanul az alkonyati partnak...
Alkonyodik, a szívem oly fáradt,
olyan szomorú és sápadt
arcomon forró könnyek peregnek...
A néma tájon a fák zúgnak csak,
a hegyen az erdő hív és susognak
apró tisztásai a messze hegyoromnak.
Meséket mondanak, szép tündérmeséket,
óriások hadáról, kik itt éltek,
a tündérlányokról, ahogy régen
a Bagolyhegy lankáján, éjenként zenéltek,
tündértáncot lejtve tündéri zenére...
Hallga csak... Chopin keringő szól,
vagy tán a tündérek?...
Varázsvesszőmmel kikopogom
a lépteid ritmusát a kövön és félek,
hogyha majd nem hallom: többé nem is élek.
Oly valószínűtlen minden, mint egy álom
ezen a tikkadt, alkonyodó júliusi délutánon...
A szíved nem vádol-e némán néha,
ha a selymes esti csend hárfáján
újra hangzik hozzád az a melódia?
Lehunyorod-e akkor szótlan a két szemed,
suttogod-e felém: Kedves, Isten veled?...

ARANY HAJÓN

Az alkonyodó égbolt

bíborpalástot terít

a hallgató tenger fölé.

S míg szívemben ezer dal szárnyra kél:

aranyhajómra tündökléssel kísér

őriző csillagom az égen...

Fekete bársony szekerén elindult az Éj,

hogy elérjen a csillámló úton,

amit evezőm vont

a kék víz mélyibe csendesen.

LOBOGÓ LÁNGOK

Egy babonás este varázsa utólért

s az elfutó perc riadtan megállt.

Kedvre derülő szemem villanása mély lett,

mint a tengerszemek mélykék vigasztalan vize.

A szívemre ráborította fátyolát a vágy

és kevély arcom sápadtra halványult,

mert végigcsókolt egy tűzpiros virágú

szép álom tavaszi szépsége

és fellobogó lángok gyultak

a szemeim bánatos egén.

Amíg írom Magának e levelet,
a sápadt Hold az ablakomon benevet
és úgy úszik az égen halvány karéja,
mint egy karcsú, lebegő ezüst vitorla.

Oly szép álmom volt, oly csodás,
mint a csillag fénye, a ragyogás,
egy mámorító szép mese,
beh kár, hogy vége, vége már!

A szív még balgán csodára vár,
bár a csodás álmom már messze jár.

A sok emléket, amí fájna,
majd elmossa lassan az évek óceánja,
betakarja, mint meleg, áldó kéz:
idő, feledés, messzeség.

Ó, búbajos első találkozás,
néhány meleg szó és semmi más...

Bűvös május este kísértő szépsége,
hát most már elveszett, széthullott örökre?

A fájó szívek örök melódiája
belevész egy eltűnt május éjszakába?

... Így hát: Isten vele, feledjen el, ha tud,
mint ahogy én is feledni szeretném,
mert az életében én mi is lehetnék?

Kis epizód, derüs, múló szeszély,
hiányjel, kaland, avagy forrongó szenvedély?

Vagy csak könnyű emlék, amit elfúj a szél?...

... Nem is akarok már semmi mást,
csak egy utolsó, forró kézfogást.

Egy halk akkord szól, egy sóhajtás,
egy üdvözlés még: és semmi más!

Egy halk akkord volt csak, egy sóhaj tán,
egy könnyet még és azután:

jó éjszakát... jó éjszakát...

Mintha finom óbort ittam volna,
 amely rózsavirágtól illatos,
 ime, az ótorony tetejét aranyosnak látom
 s a mellettem lobogó jegenyét
 hajladozó szentnek csendes pusztaságban.
 Az este dalol és szerteszórja
 a föld meleg szívhangjait, míg ezüst
 forrás mellett szent szekéren
 szalad a nap,
 hogy elpihenjen egy rövid éjszakára.
 A gyászfűzek sötéten úsztatják függő ágaikat
 a kristály forrás futó vize felett
 s mint hamvas álom egy gyermek szemén,
 úgy mosolyog rám a kék ég.
 Csend van s ez a csend messze zeng,
 csak futó villám cikkázik az égen
 s lenn a fűben ciripel sok kis hegedűs.
 Egy kaput becsaptak valahol tán
 és egy muskátlis ablakot lassan kinyitnak
 s kihajol rajta egy vidám barna lány ...
 Egy legény harmonikál és estike illat
 jön valahonnan
 s frissen kaszált szénarendek illatoznak.
 A Hold ezüstje szertehull a tájon
 és beteríti mint átlátszó fátyol
 a kis virágot és a jegenyék sorát.

VÉGTELEN BIBLIA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ha már elmentem egy régi messzi mesgyén,
 távoli ösvényre lépve, naplementén,
 ha majd a hideg, ismeretlen útra megyek,
 hol kísérőm lesz a holdfény, a fellegek,
 néha azután is vissza-visszatérek:

csillagfényben, nyári éjben és az ének
 szép, friss ritmusú dalán virágos évek
 könnyes, illatos hajnalán, hűs tavaszán.

A kerti utakon néha átsuhanok,
 nézem: mit álmodnak a fehér jázminok,
 a komoly, bólongó, büszke liliomok.

Csengetyűzik majd felém a harangvirág,
 rigódallal fogad, hajlong a rózsaaág.

Fűszál se hajlik meg a lépteim alatt,
 míg megnézek mindent, ami itthon maradt.

A szobákon sorba-sorba végig megyek,
 annak a szívében, ki még híven szeret,
 örökre otthagynom arcom, emlékemet.

Hozok a szegénynek vigaszt és az igaz
 hittel hívőknek: békét, megnyugvó álmokat.

... A sötétzöld fenyves karjával integet,
 úgy leng, ring az ág, mint ki valakit keres.

Majd elcsitítja a visszavágyó szívem
 az esthajnal, a tavasz, a csend világa
 s rámborul a hallgatás nagy éjszakája...

HÍVÓ ŐSZI IMA

Körül a hegyek bársony koszorúikkal,
mint ölelésre tárt óriás karok.

Az enyhe domboldalon
kis mosolygós házak a napsütésben...

Csodálatos ragyogásban eggyé lesz

a mező, a hegy

és minden dalom

imaként száll az Úristenhez.

HIDEG KÖVEK

A parti kőre visszahull a hullám,
mint megannyi visszatérő gondolat
és csókolja a szikla zöldszínű
homlokát...

Mennyi szépet szeretne elmesélni,
de a kövek szíve hideg,

mint fagyos télben

hóval fedett hegyek

s a hullám szomorú-fáradtan,

könnyesen, meg nem értve

a hideg kőről

dermedten visszahull.

ELFELEDETT UTAK

Egy régi-régi ösvényt találtam,
egy elfelejtett, régi utat,
mely hallgatott az évek során,
mint messzi síkok felett
a naptalan egek,
mint csendes vizek partjain a fák,
mint bánatos estében a pusztai tüzek.
És elindultam a halott úton
— melynek széle néhol már elveszett —
s a múlt sötétlő fátyola megett
pár elmuló, halvány lábnyomra leltem.
Hóval befújta már sokszor a szél
s az eső is százszor megmosdatta már
szegény, elárvult, régi lábnyomát
vidám leánynak és kevély legénynek.
Itt jártak-e rég-múlt úton,
míg vidám volt forró szívükben a nyár,
tűnt mosolyuk mintha most is visszaadnák
körültünk az emlékező hegyek s a fák.
Oly halkán ver már a régi utak szíve,
mint aszott fű sír a temető kövén,
ha jeltelen sírok felett az elfutó felhő
haldokló harcos végső sóhaját viszi...
A fáradt úton kérdik a füvek,
hogy ki az, ugyan ki az, ki erre jár,
ki minden virágát lassan eldobálva
megkoszorúzza a régi út porát.

Én már többször éltem, tudom, érzem,
vad századok zúgtak el felettem viharban
és csak néha volt szelíd vigaszom
és ünnepem nekem.

... Egyszer sötét vár komor tornyából néztem
a messze, lankás, vidám hegyvidéket,
vágyódtam napfény és szabadság után
s mégis ott maradtam holtig-holtig...
verseket írtam, szépeket, mélyeket,
mikor rózsakoszorú övezte a fejem
és redős ruhám hószín volt, hófehér.

Különös lant húrját pengettem én, —
s lantom után én is a tengerbe hulltam...

Majd apáca voltam s olvasómat
forgattam sápadt ujjaim között,
míg végre éltem napjai is leperegtek,
mint hulló gyöngyszemek egy égi olvasón.
Újra meg újra élek, más-más sorsban.

Voltam szegény asszony s görnyedve
hordtam a rózsét és az életet...

Futó nyár könnyű, friss lepkéje voltam
azután, ki elhitt minden ígéretet
és letöretett...

... Királyné voltam, gyémánt villogását
kerestem,

hogy szívem is van, értük elfeledtem.

A hatalom gyémántköve és a gyémánt hatalma
egykép rabságba ejtett...

... Tengerparton, tomboló szél mellett
vártam egy régen elment sötét tengerészt,
ki rabolt ruhákból prédát hozott
és néha megvert, néha megcsókolt...

... Rossz mostohám: a Sors megkegyelmezett
és akkor napfényes mezőn élhettem én,
mosolygó virágcsillagok között,
kergettem tarka pillangót a réten
s tavaszi álmok elszálló tüneményeit.

Most újra élek és keresem
régembi éltém elmosódott nyomát.

Ahogy lapozom a múltat, mint egy végtelen Bibliát,
kilép a hallgató századok mögül,
életre kelve mind-mind, aki voltam
s ámuló szívemen végigsuhannak,
mint álmodó előtt egy tünő látomás.

... Könnyek, szívek, életsorsok felett
a felkelő nap bíborarany sugára leng...

... A végtelen Bibliát lezárom...

Tünő évszázadok váltakozó fénye és árnyéka közt
álmodó szemmel lassan haladok,
mint magános utas holdas esti sétán
a mélykék víz felett egy gondolán.

MINT VÉN FUKAR

Mint vén fukar,
ki harácsolts kincseit félti
és ül a szürke talárban
fénytelen arccal, némán,
smaragdos ékszerek halmaza között,
úgy őrzöm én is lelkem kincseit...
S mégis újra meg újra odaadom én
s a szívem színes álmait is...

MESSZI MEZŐKÖN FUTOTTAM

Halvány arcomra már tűnt napok fátyola borult
és reá hullott egy súlyos árnyék mélyen,
pedig megújhodott szent kegyelmet kerestem,
úttalan úton is, lángolón, hittel, kérve...
Messzi mezők síkján ahogy futottam,
beterített egy ujjongó tavaszi álom virágos násza,
de könnyes lett mégis az ajkam kacagása...
Tiszta útamon most már a por is veszendő s őszi levél
és őszi hangok híret fújja rám a szél,
mert a lelkemben már ledőlt oltárok előtt
a vágy suhanó fehér árnyéka mesél.

ŐSZI VÁNDOROK

Ezek a hulló, pergő levelek olyanok,
mint egy-egy forró könnycsepp
a nyár messzenéző szemén.

Ahogy leperdül elém
forogva, lihegve,
mint egy elhalt dobogású szív,
piheg, reszket a hajnali dér ezüstszín,
brilliáns-cseppű ékkövei alatt...

Ti ősi vándorok, ti rőt szín vándorok,
úgy nézem elámult arccal halálotok,
mintha nekem már szívem se volna,
mintha elfáradt két szemem már
nem látna csodát

ragyogó fátyolán a múltnak.

A nyár utolsó szívverése olyan finom,
mint játékos pillangók szárnyán a színek,
mikor ünnepi nászmenetre készülődnek...

S mert kéklő horizontokon
hiába lobogtak a forró lángok az égig,
özönével zúdult rá a halott
falevelek csókja
és messzibe hullt napjaim éjszakáján
lefutott minden csillagom az égről.

MELÓDIA

Bíborhegedúmról egy húr leszakadt
s messze perdült a halk homályban,
mint eldobott rög a pusztaságban,
mint villogó tavon a kő,
mint vak éjben a parázs.

S hamus lett lelkemben
sok színes énekem,
gyönyörű lázam,
daloló álomom,
ragyogó vágyam
s olyan lettem
s olyan lett minden álomom,
mint behamuzott téli táj
egy elaluvó, sápadt délutánon.

HALVÁNY VIRÁGOK

Nehéz gránitkockák közül
egy kis virág sietve kibújt
és fürdeti napfényre szomjazó fejét
izzó kövek között is a napsugárba.
Egy sárga pillangó megtalálta
s reá szállt szerelmet vallani.
Csillogó szárnya minden ékkönél ékesebb,
ahogy leng a virágon vidáman.
... Sárga pillangó, sárga virágon
ring a szélben hívón, boldogan.
Így nyílik néha szürke napjaink között
egy halvány öröm sárga virága is,
amit pillangónk: szépszavú szerelem
harsonás szívvel üdvözöl.

SÓHAJ

A sóhajok útjára léptem
s megállok ott némán, hallgatagon,
mint sötét árnyék egy fehér falon,
mint ezüstlombú nyárfa egy árva úton,
mint néma torony az éjszakában,
mint barnult sírkő a temető ölén...

Nincs rajtam az öröm tűzszínű
bíboros, pompás ruhája
s a vidámság méz-ízű kacagása helyett
úgy borul rám a bánat hamuszín zászlaja,
mint egy nagy fekete alkonyati árnyék...

A reménység színes fátylai nem takarják
könnybe boruló két szemem egét
s remegő szívvel hiába, ó, hiába várom
a madárdalt, virágnylást...

Őszi szél fúj már a bús hegyek felől
és gyorsan, harsogva nő a homály...

A sóhajok útján könnyesen megyek
az élöttem haladó bánat nyomán.

TITKOLT EMLÉKEK

Mintha vonuló madársereg haladna
az évek mély árkádjai alatt,
titkolt emlékek világa, árnyak sora,
elfeledett arcok, hangok, vágyak szállnak
és úgy villannak fel, mint szikra az éjszakában.
Titkolt emléke egy kézfogásnak,
egy akaratlan, forró elpirulásnak,
egy gondolatnak tán, amelyik messze elszállt
régén, mint eltűnő felhő az égen.
Vagy mélyen a szívben egy könnycsepp emléke,
miért is hullott az, ki tudja, régen?
Élő emlékét egy meghalt szónak
sokáig őrizzük: emlékül, enyhet adónak.
Kár, hogy az ember múltó. Így minden jónak,
minden szépnek értékét csak akkor látja,
ha lehullt már színe, titka, illata, virága.

ŐSZI FALEVÉL

Egy kis falevél forogva libeg
az évszázados, ősi fák alatt.
Meglibben, pihen, újra szárnyrakél,
mint lihegő madár tűnő felhők alatt,
mintha átvillanó röppenő gondolat
vált volna valósággá egy percre
s mintha választ várna arra a kérdésre,
hogy mivégre, miért mindez a küzdés?
...Olyan a mi sorsunk,
mint falevélé, ha lehull az ágról
s forgatva hajtja a szél karja
őszi napok elébe.

A ROZSDÁS KAPU MÖGÖTT

Egy rozsdás, avult kaput kinyitottam
és az ódon vár köves udvarára léptem,
hol néma árnyék reszketett a fák között
és messze erdő felé futott az út...

Az öreg falban a fakult ablakok
mind vágyódó szemmel leskelődnek
s a várudvarra a hold ezüst kénéje hullt,
égi híd egy messzi, más világból.

Egymásután siettem át a szobákon
— pókhálós tükrök fénye meg nem intett —
s csak mentem hűvös, boltíves szobákon át,
dacosan, bátran, felszegett fejjel,
míg egyszer egy hallgató szoba mélyén
sajátmagamra rá nem leltem...

Ott ültem egy roskadt szék ölébe hullva
s ahogy a hold ezüst világa rámsütött,
sajátmagammal bátran szembenéztem.

S tán évek múltak el, hozva örömet,
majd csendes bánatot

s künn némán nyitogattak
egy rozsdás, vén kaput...

NÉMA BÁRKA

A tenger vizén egy néma bárka,
hallgat, miként a föld pora...
Ringatja lassan a kék víz,
mint alvó kisdédét a bánatos anya,
mikor halk esti szóval
örködik álmai felett.
És ring a néma bárka
a fénytelen vizen
s a fehér vitorla libben-lebben,
mintha valahova messze intene,
hol a tündöklő ég
és a víz szíve
összedobban,
mint egy nagyon halk, fájó,
csendes sóhaj az alkonyatban.

MEDITÁCIÓ

Ha azt az utat, melyen végigjöttem eddig,
mégegyszer újra végigjárhatnám én,
óh, de másképp néznék széjjel, ha egyszer
még mindent újra kezdhetnék.
Lehajolnék minden szenvedő felé,
eloltanám az égő könnyet szemükben
és betakarnám forró szenvedésük sebét
egy megenyhült, fénylő csoda hitével.

Mentem a napsütötte mezőn
egyedül,
mint álruhát öltött herceg
a messzeségben.

Köröttem ott zengett az Élet
szép, szent dalolása...

A láthatár ködfátyolán
az aratók serege fürgén mozgott,
mint álombéli látomás.

Ég és föld között
egyedül voltam,
mint elhagyott messzi fal
a nap aranyszínű tüzei alatt.

BÁNAT

Bánatfát ültettem sorba
virágos, szép, zöld selyem-mezőn
s körültüzdelttem koronájukat
igazfényű könnyeimmel.

Bánatfák sorfala közt
lila a napfény örök sugára.

Bánatfák árnyékában
szürkévé fakult az öröm
és elhervadt minden virágszirom...

Bánatfák borúja
nő lassan fölém
s az életem
hallgató, hűvös homályba hull.

Országos Széchényi Könyvtár

HALK AKKORD

Nemzeti Széchenyi Könyvtár

1848-1849. évi szabadságharc
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.
1848. március 15. - 1849. március 15.

1848. március 15. - 1849. március 15.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nem azok a könnyek a legégetőbbek,
miket sápadt arccal sírnak el
egy kedves halott fejfája felett,
nem akkor fáj legjobban az élet,
mikor panaszos szájunk megremeg
és lázadozva vádoljuk az eget.

... Néha csak egy könnycsepp az,
mely reszketve a szívből messze száll,
ahogy lepereg a lehunytt szempillák felett
és mégis fájóbb az minden fájdalomnál
és súlyosabb mint golgota keresztje.

... És elfelejtjük lassan, hogy milyen
szép a mosoly,
mikor egy tündöklő arcon átragyog
s a lelkünkben meghalnak lassan
a visszajáró vidám tegnapok.

... És elfeledett arccal az ősz jön felénk
s messze fut minden jókedv és öröm
s marad:
halkuló szívben néhány fakult álom
az emlékek bánatos árkádjai alatt.

ÚJ TAVASZÜNNEP A MEZŐN

Tavas-zsongás, reggel, mezők hajnali fényben...

A csupasz fák ágaiban újra éled az élet
és rügyfakasztó meleg álmok zenélnek
a gyökerek szétfutó szálai között.

Imádság, hit, remények szava harsonázik
és vigasztalás szele fújdogál...

A lüktető város füstje, lármája, pompája,
árnya és fénye a messzeségbe vész...

— S amíg füvek selyme kibomlik

a felébredő föld szent öléből,

álmodozó hegyek felett is

új tavaszünnep balzsamos illata leng.

ALKONYATI BESZÉLGETÉS

A kék ég határtalan taván

messze úszó felhők vándoroltak fehérén...

És titkot tanultak a mesemondó sziklától

s a márványlapoktól a temetőben.

Millió porszem fénylett,

mint zengő aranyfátyol

a lehulló nap vérszín tüzeiben,

mikor az ősz folyóhoz eljutottam...

— Az élet fénycseppjeitől vált izzó arannyá

a szavunk lobogása,

mikor elmondtuk egymásnak,

hogy miért terem meg bennünk

szent, titkos erők

hatalmas, mélységes lázadása.

MINDJÁRT ESTE LESZ

Mint violaszín virággal hímzett
bűvös, csipkézett selyemkendő,
borul az égbolt

a hullámzó tenger fölé.

Távol már álomba merült
egy hajó

s a parton is nyugosznak
a kövek

és messze fehérlenek

a habok,

mint ezernyi hószín madár,
zöld mező bársonyán...

A nap utolsó, tüzes sugarát
küldi fényes követségbe,
mielőtt forró csókját

a tenger tiszta homlokára ejti

s aztán a kék víz felett

a sötét éjszaka

kitárt szárnyai lebegnek...

FÉNY A TENGEREN

Aranycsík ragyog, fénylik,
a tengeren végig
és bíbortüzeket gyújt
a kék víz szemeire
s aztán messze fut el,
mint csillogó útja
a boldogságnak.

HANGULAT

Körülölel az ég
és előttem a tenger
ragyog...
Amíg suttog az
ébredező öbölnek,
sorra kihúnynak
fénylő csillagaim
és jön
— a tenger mellére lépve —
a nap
és tűzcseppeket dobál
szép, ölelő egembe.

SZENT PILLANAT A TENGER SZÍNE FÖLÖTT

Fekete fenyőfák
koszorújában
néma bérc-bálványok között
sötét tengerszem hallgatja
a messzibe halt vihart...
A hóesés hideg pillangói
remegnek a fákon,
mint játékos álom a szempillákon...
Haragos arcú szikla-óriás
barnult homlokán
pihen a hó és a Hold sugára...
A szirt szélén álom-halott a csend
s hallgat a virágtalan virág.
Oly végtelen itt a csend,
mintha az Isten, a nap és az idő
megállt volna egy percre,
hogy gyógyító fénycseppjeit
széjjel hintse
a vérhullotta föld sebei fölött.

REGGELI HANGULAT

A messzi, bágyadt hegyormokon
a fák üdvözlő köntösben intenek,
felhőből font hermelinpalástban.

...Mint egy Nagyúr díszörsége,
állnak, állnak a néma vártán...

A rezzenő mezők síkjain meg
a villogó harmat
tündöklő, csillogó drágaköve reng,
mint gyémánttal ékített
drágamívű diadém.

FÉNY NÉLKÜLI NAPPALOK

Álommezőmön elhervadt a virág,
fehér fejét halk hervadás szele érte,
fehér virág, finom virág,
ezer csillag hiába nézte!

S hogy csendbe hanyatlott
reményem mezején a nappalok
fénye, ereje, színe, java,
bánatos fejem, íme, lehajtom
eléd, Uram, alázattal,
mert nincs már az én szememnek
nappala
s az éjszakám fénye is kihúnyt.

ÁLLOMÁS A KÖDBEN

A hajnali köd szürke fátyola mögött
egy lámpa halvány csillaga ég csak
s küzd az elfáradt éjszakával,
hogy beragyogja álmos szemeit.

Az éj elalszik, sötét pilláit
lehúnyta végre, —

s a köd a hajnalban egyre nő
s ősz ezüst haját szerteszórja
a csendberoskadt házak felett...

A kacagó ablakok most sötétek,
a beszédes kertekben is kihalt a fény,
nincs hangja már a vidám utcának se
s az acélos tó partján is csendesek a fűzek.

A lámpa kósza fénye megremeg,
ahogy lóbálja az ifjú hajnali szél
s a kis állomás fürge csengetyűje
csak cseng a ködben s mesél, mesél...

Mint fűnő árnyék nyári napsütésben,
úgy indul messze egy fehér leány
és szemében őszi bánat énekel

s mikor a vonat vele sietve
a távolba elrobog,

egyedül marad az árva lámpa
az ezüstporos ég alatt.

FELÉNK NÉZETT A TÉL

A sárgult út előtt már készülődik a tél,
hogy befusson győzedelmes arccal...

A rózsafák mélyen alusznak a kertben
s a rigófütty is csendesebb lett, halkabb...

Nyári kapuk, lombos kapukon túl
fehér lovak, álom-lovak patája dobban
s szalad felénk ezüst mezőkre visszanezve.

Mögöttük már deres fejjel
hajbókolnak a fák,
mint udvari bálon finom úri dámák...

Őszi napok telt kocsijára ült a tél,
fehér hajára jégkoronát csapott
s ködvárából hópelyheket szítál,
fagyott csodákat, bársony takarónak.

Az őszi éjjel oly feledékeny, méla,
már elfelejté a tegnapi nyarat, mikor néha
meséltek a fák és holdsugár-lepelt öltöttek a falak,
s az égen, mint ezüst csónak haladt
a messzi vándor: a Hold s az ég kék volt,
mint tágranyílt gyermek szemek, a mennybölt
finom selyem, fehér fodorral díszes fátyol
s a láthatáron, míg a szem ellát, közel és távol
csak a kék ég selyme mosolygott és bátor
harcosok: a rigók fütyültek vígan az ágon.
A háztetőkre felkúszott — virgonc tornász —
a futóvirág

s a hegytetőről zöld bársonynak látszott a világ.

A szőlőlugas sűrű, hajolt lombátora alatt
vidám napok játszi sora maradt...

Az őszi éjjel olyan feledékeny, néma...

Egy ilyen őszi éjjel olyan bánatos és halk
lengő árnyékok kergetőznek a fák közt és
széjjelnyitják koldus tenyerüket a lombhullatta fák
s a rőt avarban nesztelen lépéssel fut,
már el a nyár...

Olyan szép lett ez a megnyugodott, enyhült csoda,
ahogy a fák, füvek, madarak alusznak mélyen
és csodalátott szemeiket lehúnyták
az álmodozó szép faluk is,
ezüstkéve hull az út fehér porára
és a falu sötét homlokára egy remegő madár:
egy magányos ablak fénye őszi éjszakán.

CSILLAGFÉNYES TÉLI ÉG

Így van ez már réges-régen,
csillag vándorol az égen,
sziporkázva, fényben halad
a mennybolt mély sátra alatt.
A tenger szemén is felragyog,
bénéz a néma ablakon,
ha felkél a Hold, e sápadt vándor,
int feléje s a távol
kék hegyeknek is visszaint.
Csillag halad fenn az égen s mint
csillag-virágú friss mező,
úgy van teleszórva éppen
a sok tündöklő drágakővel
a csillagfényes téli ég.
Vajjon az-e az én csillagom,
amelyik ott fennen ragyog,
vagy én is csak olyan vagyok,
mint porszem a fényes napon,
mint piciny falevél tűnő árnya,
a fű parányi selyemszála,
kis szívárvány lepke szárnyán,
csillanó hó madár hátán.
Vagy villanó tón egy felhő árnya,
ahogy átsuhan fehér ruhában

az álmodó tavon a felleg...
Vajjon én majd mi is leszek?
Vándormadár, futó felleg?
Csevegő ér partján vadvirág,
vagy pusztai szél, vagy rózsaág?
Vagy fergeteg és kergetem
a pusztán az ördögkereket?
Mi lesz belőlem, eltűnök,
elmúlnak erények, bűnök,
elmúlik minden lázadás,
tettevágyás, akarás,
egyszer csak elhallgat a dal!
Lehull a fénylő, tündöklő csillaggal
a csillagfényes téli égről.

Országos Széchényi Könyvtár

CSODAVÁRÁS

Mikor vérszínű sugarát
sóhajtva dobta szét a nap,
e gyönyörű, dúskincsű nábob
s lázas csókkal kereste
a láthatár szélét,
hogy elpihenjen
egy éjen át megint,
én magas hegytetőkön
dacosan jártam
és komoran vártam,
hogy hívjon magával
titkos útjára...
S míg csendes fák
halvány sorfala közt
dermedt szívem
újult csodára várt:
a lehulló nap
magával vitte
sok színes álmom
vidám sorát.

Tornácos ház az ősi fák között...
 Folyondáros tornácán áhítat s emlék honol,
 mint mikor fehér kezek zsoltáros könyvet,
 bibliát forgattak régen
 s a szívekből ájtatos ima szárnyrakelt.
 A fák, az ősi fák szelíden mesélnek,
 a barna út, meg a füvek figyelve várnak...
 Madárdal hangzik messziről,
 mint hívó szó egy más világ felől...
 A suttogó lengő ágak zöldje közül
 már itt-ott rozsdaszín levelek hullanak...
 A szomszédban egy dal zenéje megakadt,
 az óra mutatója bent megállt...
 Homály osont a régi bútorokra
 s a szőnyegen is megfakult a virág.
 A függönyök moccanni sem mernek,
 mögöttük a muskátlik megremegnek,
 mint futó sóhaj sötét esti csendben.
 Az örök béke országútja felé
 nagyanyám már innen régen elment,
 szívében elvitte a régi ház képét
 és a fák elringató őszi énekét.
 Fehér árnyékok most álomra csukták
 nagyapám két dacos forró szemét is,
 kinek lángoló szívében oly csendre vált a láz...
 Zokogás, ima, könny. Az utolsó út sötétbe vész...
 Mikor viszik a bánatos ciprusokhoz,
 nagyapám vaslelke visszaszáll
 a hajlongó fákhöz
 és elbúcsúznak tőle híven a fák.
 ...Míg sok régi ima hangja messze zeng,
 a folyondáros tornácon hallgatnak
 az elmúló évek csendesen.

IDEGENBEN

Idegen vagyok idegen városban,
hidegen merednek rám az utcák,
bámuló, megvakult ablakokban
száz kérdő szépség és csúfság.

... Idegen lettem saját magamnak,
könnyezve temetek sok álmot
s míg taposom a könnyes utat,
világok születnek s elmúlnak világok.

Idegen arcok, idegen házak
s nem gyül értem fényre a sápadt este.
...Csak a mező hív ölelő szóval
s beszél a különös sík és távoli mesgye.

HALLGATÓ SÉTA

Fellángolt egy mese, őszi tájon,
mint pásztortüzek késő, lobogó világa,
mikor mi egyszer álmodozva jártunk
jegenyefák közt, hallgatva, fényes úton.
A széles fasorban fehér kövek pihentek hallgatva
és bíboros meg arany volt a naplemente,
mint virágos hegyek keleti ünnepe régen.
...A kezemet se símogattad, nehogy elriaszd
a lelkembe zárt fénylő álmaidat,
melyek, mint fehér rózsák szirmán
a hajnali harmat,
csillogva, tündökölve lengtek
és messzi horizont felé integettek.

ŐSZI GONDOLATOK

Egy csillag vigyáz rám az égről és e fénylő
drága ékkő, mint egy derűsen lélegző
kedves messze szomszéd néz és úgy ég
a sötétkék ég bársonyán függve,
mintha lobogót díszítene, aranyláncon lecsüngve.
Úgy vigyáz rám ez égi szomszéd, messze
az ablakon belesve, nem is hinnéd,
hogymillió mérföldre van innét.
Úgy várom s ha látom, hogy borul az ég fala,
szemem csak azt keresi, hol van a csillaga?
Mintha egyedül csak én rám hullna a fénye,
senki másra és az égre lenne téve a bélyeg:
üdvözléssel, szépen, egy mennybéli levélre!
Várom, hogy keressen, az ablakon belessen,
mint pajkos játszi gyermek,
ki vígan az iskolába menve,
fürge, kíváncsi szemmel
az ablakokon bekémlel...
Őszi pásztortüzek lobognak az éjben,
messzi kis csillagok, elhúnyó sötétben.
Égi pásztortűz tán az a messzi csillag,
memyei pásztorunk meggyújtja mindennap...
Ősz lett, most már hosszan vonulnak a darvak,
futó felhő árnyán ők is messze szállnak...
Vajjon majd jövőre, ha újra erre járnak,
engem, bús bolyongót, vajjon megtalálnak?...

FEHÉR ÁLOM A TENGER SZEMÉN

Olyan finom és halk itt a csend,
mintha óriási kéz csendre intené
s mintha szívünkben se lobogna
az élet ünnepi tüze
és elbágyadt szemekünkben is
halálos fények égnének...

A csillámló habok újra visszajönnek,
hogy a partnak friss csókot adjanak
és fehér álmaikat
a hallgató part szikláinak
zúgó suttogással
újra meg újra elmesélik.

ÍGY LÁTTAM A TENGERT

A tenger homlokán
bűvös jegy ragyog:
— a halovány Hold
visszfénye az,
mikor ráborul a nagy árnyék,
az est
és ezüst hárfán zenél.
A gályák hószín vitorlákkal állanak
az acélkék víz tükrén
heverve,
mint megannyi szomjas esti lepke.
Égő rubintkő aranyfoglatban
a messzemenő búcsúzó hajó,
mert szikrázó csillagként
hull a fénye
a tenger rengő, selyem mezejére.
Majd ünnepi csend
terül a vízre,
az ég, a föld
és a tenger ó-ezüst arca
belevész a messzeségbe.

LÁTOMÁSOK NAPJÁN

Egy elhagyott, néma utcába jutottam,
ahol azelőtt még sohse jártam.
Csend honolt az ódon házak között
s mohás, zöldszín volt minden küszöb.
A kerti bokrok mellett árnyak kergetőztek
s ahogy a holdfény rájuk visszahullt,
akkor láttam, hogy az árnyék: a mult.
Egy avult kapun sietve beléptem
és mögöttem, mintha integetne,
egy másik kapu kilincsére letem.
Azt is kinyitottam, úgy futottam végig,
a különös kertben csend volt és mégis
egy halk hang mintha visszahívott volna...
Fényes árnyéka volt minden falevélnek
s mintha megállt volna körültem az élet...
Újra kapu, s megint küszöb, zöldszín, mohás...
A sötét, árkádos régi falak mellett,
ahogy szaladtam riadtan,
éveknek hittem a percet
s peregtek gyorsan az évek...
Minden kapu nyitva volt már mögöttem
és előttem magas, ósdi fal
s még kapuk, kapuk, avultra válva,
mindegyik egy szótlan, néma jaj.

Mikor végül holtfáradtan már kijutottam
s visszafordultam, hogy becsukjam az ajtót
magam megett,
előttem csak sívár falak meredtek,
szürke vakolat volt a kapu helyett...
Az utca végén csillant egy fehér kő
és felködlött, mint intő jel előttem
egy messzi-messzi süppedt sírhalom...
Reszkető szívvel az élet felé néztem
és könnyek árja lepte el szemem,
míg elindultam hittel a templomba
fohászkodni Hozzád, Istenem!

ELFUTNAK AZ ÉVEK

Ugyanaz még a mesélő síkság
és a kék folyó vize se lett más,
a fűzfák ágát bánat hajlítja mélyre,
mikor halkuló szóval susognak s a réten
csillog a májusi harmat könnye, mint szikrázó
követe a fénylő napsugárnak...

Nem változott a magányos diófa,
a kedves, hű tanú a játszi gyermekkorból
s a hűs lombú, árnyékos akácok
fehér virágukkal nászünnepet ülnek...

Az esthajnalok, napkelték most is aranyvörösek,
mintha bíborpalástot öltene az ég,
s a bárányfelhők: hószín hermelinszegélyek,
díszíteni a királyi, pompás ékességet...

Éjjel a csillagfény még most is éppúgy ragyog,
csak én, csak én már nem az vagyok.

Régen, aki voltam, hitt az álmodók hitével
s szeretett híven és a szívében
minden megbántást régen megbocsátott...

Semmisem változott, minden ugyanaz még,
csak napfényes álmom nem hiteget többé,
suttogó estéknek titka, álmodása, elrejtő varázsa
messze-messze elszállt, mint tarka lepke nyáron,
mikor nem lel több örömet illatos virágon...

Még mosolygok, a szemem tán még fényes és ragyog,
északfény az csupán: én már nem is vagyok...

A lelkem mélyén egy csendes halottnak harangozok
szépen s mélyen szól a harang, lassan,
erős kondulása messzehangzik.

Elébe harangozok egy hosszú gyászmenetnek,
valakit temetnek... valakit temetnek...

A sötét vizek felől is elhal az ének
s gyorsan nő a homály és a messzeségbe,
mint lengő árnyékok hajlanak meg
fehér oltár mellett
az eltűnő évek, elszaladó évek...

Az elfutó időben oly egyedül állok,
mint forró nyári pusztán tűnő délibábok,
magányos jegenye hallgató víz partján,
bársonytűzű éjben egy messzi kiáltás,
reszkető szívből jött utolsó sóhajtás...
S míg sok tűnő álmot reszketve kergettem,
elmúltak az évek... elszaladó évek...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

FÉNYLŐ ÜZENET

Országos Széchényi Könyvtár
Faint text below the title, likely the name of the library and other details.

FÉNYLŐ ÜZENET

Egy könny rezdült meg
a szempillámon,
mint csillogó harmatcsepp
a bársony fűvön
vagy tengerszem tükrén
a fénylő csillagok képe,
mint éjszín selymeken
pompázó, nagy meseszín ékkő
rubintfényű egek alatt.
Szívemből jött
e fényes üzenet,
hogy mint szép fehér galamb,
ott remegjen
bánatos szemem
sötét árcai felett
és elmondja mindazt,
mindazt a szépet,
amit szív valaha,
egy legszebb éjszakán
álmodni, hinni és remélni mert.

Pici ezüst csengővel harangoznak,
oly halkan szól, mint a lehellet,
mint elfutó pír egy szűzi arcon,
mint a kelő nap rózsás fénye
az első hó puha bársonya felett.

Oly halkan, halkan üt az óra
az ódon, régi várkastély falán,
mikor egymás felé nyujtja fehér kezét
sok mosolyos, díszes ifjú pár,
az elsuhanó menüett során...

A lány zenének elsímuló hangja
szétröppen az alvó fák során
s száll a pihenő kövek felett,
melyet a víz habja csendben símogat...

Hold sincs az égen,
csak hangtalan néma nyugalom
s a víz tükren vissza-vissza csillan,
— ködbe vesző régi multból tán? —
az evezőnek fénylő vízi útja
s a halk ima a gondolán...

És susogva moccan a levél is
Isten szent őrein: a fákon,
hogy el ne rontsa áldott nyugalomát
a néma, kéklő esti pusztaságnak.

FÉNYRÓZSÁK

Fényrózsák hullnak a tengerre
és kinyílt a legszebb napok virága,
hogy szikrázó drágakőnél szebb legyen
s illatosabb, mint ezer rózsakert,
finomabb az elfutó pírnál
egy szűzi arcon,
melyre rávilágít az alkonyodó ég.
A napokat úgy pergetem az ujjaim között,
mint ezüstsín gyöngyszemek fűzérét,
mely ékesíti egy királynő homlokát.
S ahogy elhullnak a nap-virágok
egymásután,
s éjszakába hanyatlik
örömem tündöklő napvilága,
fényrózsák gyúlnak a szívemben is
és csillagok világítanak
a fénytelen éjszaka országútja felett.

NYÁRVEGI ÉNEK

Az ég bíborpirosat álmodott.
Alkonyodott.
Messzefutó felhők vándoroltak
az égi mezőn,
mint szelíd, árva nyáj a fűvön.
A roskadt vár falai vissza-vissza zúgták
a nagy harangok ringó-intő szavát
és mesesodrán a kékszínű folyónak
friss szellő hozott kedves izenetet.
Sugár nyárfák álltak a régi parton sorba
s a lombjuk, a lombjuk színes mesébe,
vidám mesébe szökkent néha...
...Túl a folyón több a virág,
fénylőbb a csillag.
Ott pompa helyett a szívek ragyognak
áldott szentségű tisztaságban...
S az ég tűzpiros álmai is
fehérré válnak a napsugárban.

ZENGŐ SZÓVAL

Hegyről legurult kő vagyok,
amit elindított egy fergeteg,
s bozót, tövis nem éri mégse,
amíg a hegytetőről a földre hull.
...Mint a tengermélyre süllyedt
hajóban a kincsek,
úgy el van zárva a lelkem,
s mint égő lávatenger zeng a szavam
halhatatlan álmaim csillagaiban,
mikben jövendő sorsom titkai ragyognak.

ÉG ÉS TENGER

Összemosolyog
a tenger s az ég
ragyogón,
mint két fényesarcú
régi szerelmes,
s míg a kéklő hullámok
titkos beszéddel
partot érnek:
forró szemefényét
rájuk veti a Nap,
mint hulló,
csillogó színű aranymosolyt.

NAPLEMENTE EGY FLÓRIÁN KÉPÉN

Mint ki mámoros álomban pihen
a ragyogó égbolt aranyos tüzei alatt
s tündéri meséket álmodik,
olyan az arca a tengernek itt...
A fehér hajó úgy tündöklöklik
az elsímuló habok felett,
mintha kinyújtott tenyéren egy királyi
ékkő tüzelne...
Az opálos felhők mögött
már a tengerbe hullott a nap,
búcsúzásul bíboros csókot ejtve
a tenger szemére...
Egy hatalmas, végtelen ezüst tükör
most a tenger,
csillogó lapján forrón
ezer mese és ezer álom fénye
tündöklőn visszaragyog.

SZIVÁRVÁNY

Halotti sárgával volt tarkázva az ég,
s a hárstetőkön játszott a szél,
mikor egy percre kettészakadt
a haragos mennybolt,
s villámként ragyogó bélése kilátszott.
A színes távolban zöldelő hegyek,
és völgyek dús kincse,
mint szent ígélet megáldott reménye
int biztatást!

S ahogy elpihen a szél,
nem mozdul a fák intő karja sem,
s a földre vont ívű szivárvány hint derűt.
Hajnalcsillag fénye ég a szemekben
s a szívek szent hitben üdvözülnek,
hogy itt és közel van az Isten.

SZOMORÚ ŐSZI MESE

Sápadt az arcom s néma ajkam hallgat,
mint egy messzi sírhalom, mely jeltelen
s alatta nem tudni, ki nyugszik.
Olyan csendes lettem, mint őszi éjjelen,
bánatos utcák hallgató sora,
mint vízmosta parton a lehajló fűzek,
mint húnnyó pásztortűz
idegen ég ismeretlen csillagai alatt.
Ha kísértnek forró éji órán a vádak,
mit sajátmagamra, mint nehéz köveket hullatok,
lázás szemem tüzét eloltogatja
a megbánás nagy felvillanó zápora.
— Hűvös erdőkben zöldlombú fák között
olyan szép lehet, olyan jó az élet,
de rám már csak hervadt levelek hullnak,
mik elmúlásról, őszről beszélnek.

NYÁRI ÜNNEP A HEGYTETŐN

Muzsikálnak lelkemben a szavak,
szebben szólnak, mint az éjféλι harang,
bánatosabban, mint az árvák imája,
és igazán, mint igaz a patak
tisztá, őszinte szava.

...Könnyesen és forrón elmondom tenéked,
hogy az égen a felhő merre haladt
és a hegyek, ha este álomba merülnek,
mit is álmodhatnak nyári éjek alatt...

A fák közt zene szól a holdsütésben,
arany a csengetyű, ezüst a hárfa,
a fenyők, mint örökdő lándzsa
sorakoznak a holdsugarba.

Álmodnak a hegyek. Édesanyjuk: a föld
elringatja, mint pihenő gyermeket
s szivárványos hidak csillogó pompáját
teríti az álmodók fölé.

A mezei virágok is mosolyognak,
álmukban, szelíden, fejük lehajtva
s pillangót üdvözölnek, üdvözülten.

A fák, a komoly vén bölcsek
könny nélkül elbocsátják gyermeküket,
a lehulló, sárgult levelet.

...Csitt, a tündéri muzsikának vége,
az ég fényes kapui kitarva,
mert tüzes keréken ifjú, friss herold jön,
az eljövendő ünnep első, tűzzsín sugára.

TARTALOM:

TÜNDÖKLŐ HÍD

Tündöklő híd	7
Mulandóság madara	8
Hajnalcsillagok	8
Altató	9
Ismeretlen tájra üzenem	10
Anyám	11
A fény szigetén	11
Ismeretlen partok titkai felé	12
Imádság	12
Ünnep az Úr templomában	13
Porcellánfigurák	14
Fáradt ősök utóda vagyok	15
Királynő volt a lelkem őse	16
Legszebb kívánságom	17
Anyám keze	18
Este	18

DALOL A TAVASZ

Dalol a tavasz	21
Köszönt az élet	22
Fehér máglya	22
Messze út	23
A hangod visszadalolt	24
Forró vágyak szekere az éjszakában	24
Chopin keringő	25
Arany hajón	26
Lobogó lángok	26
Egy üdvözet és semmi más	27
Nyár	28

VÉGTELEN BIBLIA

Virágok tavaszán visszajövök én	31
Hívó őszi ima	32
Hideg kövek	32
Elfeledett utak	33
Végtelen biblia	34
Mint vén fukar	36
Messzi mezőkön futottam	36
Őszi vándorok	37
Melódia	38
Halvány virágok	38
Sóhaj	39
Titkolt emlékek	40
Őszi falevél	40
A rozsdás kapu mögött	41
Néma bárka	42
Meditáció	42
Egyedüllét	43
Bánat	44

HALK AKKORD

Halk akkord	47
Új tavaszünnepe a mezőn	48
Alkonyati beszélgetés	48
Mindjárt este lesz	49
Fény a tengeren	50
Hangulat	50
Szent pillanat a tenger színe fölött	51
Reggeli hangulat	52
Fény nélküli nappalok	52

Allomás a ködben	53
Felénk nézett a tél	54
Magányos ablak ősszel	55
Csillagfényes téli ég	56
Csodavárás	58
Hallgató esztendők árnyékában	59
Idegenben	60
Hallgató séta	60
Őszi gondolatok	61
Fehér álom a tenger szemén	62
Így láttam a tengert	63
Látomások napján	64
Elfutnak az évek	66

FÉNYLŐ ÜZENET

Fénylő üzenet	71
Csendes este	72
Fényrózsák	73
Nyárvégi ének	74
Zengő szóval	74
Ég és tenger	75
Naplemente egy Flórián képen	75
Szivárvány	76
Szomorú őszi mese	76
Nyári ünnep a hegytetőn	77

OSZAK

